

hørte de ikke et Ord af Godsinspektøren om, at der var tænkt derpaa. Der blev tvertimod svaret: „Det Tab kunne vi ikke gjøre for, men derfor kunne I takke Bondevennerne, der have sat den Lov igjennem, som vi nu benytte.“ Man lader dem altsaa staae i den Tro, at de virkelig skulde lide et stort Tab, og kaster Skylden over paa Bondevennerne, men nu siger Lehnbesidderen pludselig, at han bestandig har tænkt paa, at der skulde gives fuld Erstatning for Gaardene. Det er i alt Fald en Uæbenhed, at han nu fremlægger Beviis paa sit gode Hjerte, men det vilde have bidraget særdeles meget til at forsone Befolkningen, naar han havde ladet det fremtræde tidligere og ikke først nu, da der er fremkommet en Lov, som synes at have Udsigt til at gaae igjennem; det forekommer mig, at han har været altfor besteden med saalænge at tilbageholde de gode Tanker, han har havt. — Jeg skal slutte med den Erklæring, at jeg, uagtet jeg erkjender de Fordele, der kunne være forbundne med at tage Loven, som den efter Endringsforslaget vilde komme til at lyde, dog for mit Vedkommende maa foretrække den oprindelige Redaktion, og jeg skal nu overlade til det ærede Thing at vælge, hvad det maatte ansee for det Rette.

Klein: Det har glædet mig at høre den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgtreds (S. A. Hansen) udtale, at han vil kunne slutte sig til et Lovforslag, affattet i Overensstemmelse med det af mig indbragte Endringsforslag. Smidlertid begyndte og endte han jo med, at han maatte foretrække Loven affattet saaledes som hans Lovforslag, og han anførte sine Grunde derfor, idet han berørte de Mangler, der formeentlig skulde findes ved mit Endringsforslag. Jeg skylder det ærede Thing strax at imødegaae disse hans Bemærkninger og udbille, saavidt jeg formaaer, hvorledes hans Opfattelse i den Henseende neppe turde være velbegrundet. Han anførte først som en Hovedindvending mod mit Forslag, at der, ved dets Vedtagelse vilde blive givet en

indirekte Anerkjendelse af den Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861, som den ærede Indenrigsminister her har vedkjendt sig, en Anerkjendelse af, at denne Lov skulde ansees anvendelig ogsaa paa det Fæstegods, hvorom der her er Tale. Maatte jeg i den Anledning gjøre opmærksom paa, at mit Endringsforslag, forsaavidt angaaer de brugte Udtryk, i den Henseende er affattet akkurat paa samme Maade som den ærede Forslagsstillers Lovforslag. Dette sidste lyder saaledes: „Bestemmelserne i Lov af 19de Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivning kommer ikke til Anvendelse paa de Fæstegaardsjorder, hvis Eiere tillige eie de tilhørende Bygninger med Grund og Haveplads“, og i min § 1, som nærmest skulde svare til hans Forslag, hedder det, at paa de her omhandlede Steder kommer den i Loven af 19de Februar 1861, om nogle Forandringer i Fæstelovgivning, § 2, indeholdte Regel o. s. v. kun til Anvendelse med den nærmere Bestemmelse o. s. v. Indeholdes der i denne Udtalelse en Anerkjendelse af, at Loven af 19de Februar 1861 er anvendelig paa de Fæsteforhold, hvorom her er Spørgsmaal, saa maa akkurat det Selvsamme kunne siges med Hensyn til den ærede Forslagsstillers Lovforslag; men ligesom det er forekommet mig, at den ærede Forslagsstiller i den Henseende havde affattet sit Lovforslag meget rigtigt, nemlig saaledes, at det var holdt aabent, hvorvidt Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861 nu ere anvendelige paa Samsø eller ikke, saaledes har det været min Mening, og jeg troer ogsaa indtil Videre at turde paastaae, at det maa erkjendes at være lykkedes mig nogenlunde at holde det aabent, hvorvidt Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861 § 2 i og for sig ere anvendelige paa det Fæsteforhold, hvorom her er Spørgsmaal, eller ikke. Og jeg maa formene, at det er fuldkommen rigtigt at stille Forslaget saaledes, at der ikke gives nogen bestemt Udtalelse desangaaende; thi hvilken Anskuelse man end maatte have om, hvorvidt Loven af 19de Februar 1861 er an-